

वीजत्तैर्द्वन्द्वमन्यादिगलितचिकुरेकालिकेयेजपन्ति॥ देशरंघ्रिचितेचत्रिभुवनमभि
तोवश्यभावंनयन्तिस्मृक्कंद्वयधाराद्वयधरवदनेदक्षिणो कालिकेति॥ ३॥ उर
र्द्ध्वगामेकपाशांकरकमलतलेहिन्नमुगंडततोधूमवर्षेभीतिवरंचत्रिजगदघ
हरेदक्षिणो कालिकेच॥ जप्तेतन्नामयेवातवविमर्तनुंभावयन्त्येतदं वतेशा
मशौकरथाः प्रकटितरदनसिद्धयस्त्र्यम्बकस्या॥ ४॥ वर्गाद्यं वन्दि संस्थं विधुर्
तिवलितं तत्रयंकूर्चयुग्मं तज्जायुग्मं च पश्चात्स्मितमुखितदधः सुद्वयं यो
जयित्वा॥ मातर्यं वा जपन्ति स्मरहरमहिम्ने भावयन्तः स्वरूपं ते लक्ष्मीलास्य

क.सो.

२

लीलाकमलदलदशः कामरूपाभवन्ति॥५॥ प्रत्येकं वाद्यं वात्रयमपि च परं वी-
जमतंतगं स्वतन्त्राया योजयित्वा सकलमपि सदाभावयंतो जपन्ति॥ ते योनेत्रा-
रविदेवि हरति कमलावक्रश्रुभांशुविंशे वाग्देवी देवि मुग्धास्रगतिशयलसत्कंठ-
पीनालनाथे॥६॥ गतासूनां बाहुप्रकरकृतकांचीपरिलसन्नितं वादिग्व-
स्त्रां विनयनविधात्रीं विनयनाम्॥ शमशानस्थे तल्येशवहृदि महाकालसु-
रतप्रयुक्तां त्वां ध्यायन् जननि जडचेता अपि कविः॥७॥ शिवेभिर्घोरभिः शव-
निबद्धमुग्धास्थिनि करैः परं संकीर्णाय प्रकटितचितायां हरवधूम॥ प्रवि-

हरिः

२

शंसन्नुष्टासुपरिसुरतेनातिपुवती सदा त्वां ध्यायन्ति क्वचिदपि न ते यां परिभवः
॥८॥ वदामस्ते किं वा जननि वयमुच्चैर्जडधियो न धातानापीशो हरिपिनते वेत्ति परम-
म्॥ तथापि त्वद्वक्तिर्मुखरयति चात्माननमिते तदेतत्क्षत्रव्यं न खलु पशुशेषः स-
मुचितः॥९॥ समन्तादापीनस्तनजघनदृग्गोवनवती रतासक्तो नक्तं यदि जपति
भक्तस्तव मनुम्॥ विवासास्त्वां ध्यायन् गलितचिकुरस्तस्य वसणाः समस्ताः सिद्धो-
घाभुविचिरतरं जीवति कविः॥१०॥ समाः स्वस्थीभूतां जपति विपरीतां यदि सदा वि-

क. लो.

३

चिंत्यत्वां ध्यायन्नतिगम्य महाकालसुरताम ॥ तदा तस्य शोणीतत्नवि हरमाशास्य
विदुषः कराम्भोजे वरुणा हरवधुमहासिद्धिनिवहाः ॥ ११ ॥ प्रसूते संसारं जननिजग
तीं पालयति वासमस्तं क्षिप्वादिप्रलयसमये स हरति च ॥ अतस्त्वां धातापित्रिभुवनप
तिं श्रीपतिरपि महेशोऽपि प्रायः सकलमपि किं स्तोमि भवतीम् ॥ १२ ॥ अनेके सेवने
भवदधिकगीर्वाणानिवहान्विमृतास्ते मातृ किमपि न हि जानन्ति परमम् ॥ समाश
ध्यामाद्यो हरिहरविरंच्यादिविबुधेषु पन्नोस्मिन् स्वरं रतिरसम हानन्द निरताम् ॥ १३ ॥
धरित्री कीलात्नेत्रचिरेपि समीरेपि गगनं त्वमेका कल्प्याशी गिरिशरमशी कालि

रामः

३

सकलम् ॥ स्तुतिः काते मातस्तव करुणायामा मगतिकं प्रसन्नत्वं भूया भवत
उने भूयात्ममजनुः ॥ १४ ॥ असंज्ञानस्थः स्वस्थो गलितविकुरोदिकपटधरः सहस्रं
लवकाणां निजगलितवीर्याकुसुमम् ॥ जपे सत्यस्यैकं मनुमापितवध्यानगिरता
महाकालिस्वरं सभवति धरित्री परिहृतः ॥ १५ ॥ गृहे संमार्ज्ज्ना परिगलि
तवीर्यं हि चिकुरं समल्यं मध्याह्ने चितरति चितायां कुजदिने ॥ समुच्चार्य प्रेम्णा
मनुमापि सकलकालि सततं गजादुक्तो याति क्षितिपतिवृद्धः सत्कविहृतः ॥ १६ ॥
मुपुष्पैरकीर्णकुसुधनुषो मन्दिरमहो प्रोद्धाय ध्यायन् यदि जपति भक्तस्तव

क. स्तो.

४

मनुम॥सगन्धर्वश्रेणीपतिरिवकवित्वा मृतनदीनदीनःपर्यन्तेपरमपदस्तीनःप्रभ
वति॥१७॥त्रिपञ्चारेपीठेशवशिवहृदिस्मेरवदनामहाकालेनोच्चैर्मदनरससावगप
निरताम॥समाशक्तो नक्तं स्वयमपिरतानन्दनिरतो जनो यो ध्यायेत्त्यामपि जननि सः
स्यात्स्मरहरः॥१८॥सलोमास्थिस्थैरंपललमपि मार्जारमपि ते परं मैयं वोष्टुनर
महिषयोश्चागमपि वा॥वल्लिन्ने पूजाया मपि विनरतां मर्त्यवसतां सतां सिद्धिः स
र्वं प्रतिपदमपूर्वा प्रभवति॥१९॥वशीलक्षं मञ्जुप्रजपति हविष्याशनरतो दिवा
मातर्यं सञ्चरणा युगलध्याननिपुणः॥परं नक्तं नमो निधुवनविनोदेन च मनुज

रामः

४